

GNISTEN

Nr.1 1979 Organ for Kommunistisk Universitetslag Årg.7

KULs 3. KONGRESS AVHOLDT

Kommunistisk Universitetslag avholdt i desember sin 3. kongress. Denne var naturlig nok preget av de to politiske spørsmålene KUL har prioritert høyst i kongressperioden - bruddet i den verdenskommunistiske bevegelsen og lønnsstoppen og den tendens til fascisering av samfunnet denne er uttrykk for.

KUL har og i perioden siden forrige kongress måttet ta et oppgjør med venstreopportunistiske tendenser i laget. Disse ga seg særlig uttrykk i forbindelse med høstens streikekamper - nærmere bestemt ved å ville avvise den politiske demonstrasjonsstreiken mot lønnsstoppen og nedprioritere streiken ved A/S Vinmonopolet fordi den var en lovlig streik. Denne tendensen til å ville trekke kommunistene vekk fra den politiske virkeligheten eksisterer sammen med et ønske om å vende tilbake til "sirkelvesenet", med større vekt på teoretisk enn på praktisk-politisk arbeid. Denne teori-virksomheten uten praktisk siktemål skulle ha som formål å bevare marxismen i pivente av et revolusjonært oppsving i arbeiderklassen. Synet som sådan ble avvist da organisasjonsspørsmålet ble diskutert i Oslo-laget. Sirkelvesenets tid var forbi i og med KULs inntreden i det forpliktende samarbeidet med Kommunistisk Arbeiderforbund, og laget må se det som sin hovedoppgave å delta i KAs partibyggende arbeid.

Denne diskusjonen munnet ikke ut i noen som helst konsesjon til de generelt teori-fiendtlige stemningene i alle øvrige studentgrupper. Det ble tvert om understreket at det er stort behov for å skolere medlemmene i laget, men dette vel så mye med henblikk på å konsolidere medlemmene på KULs politikk som en mer allmennteoretisk avklaring.

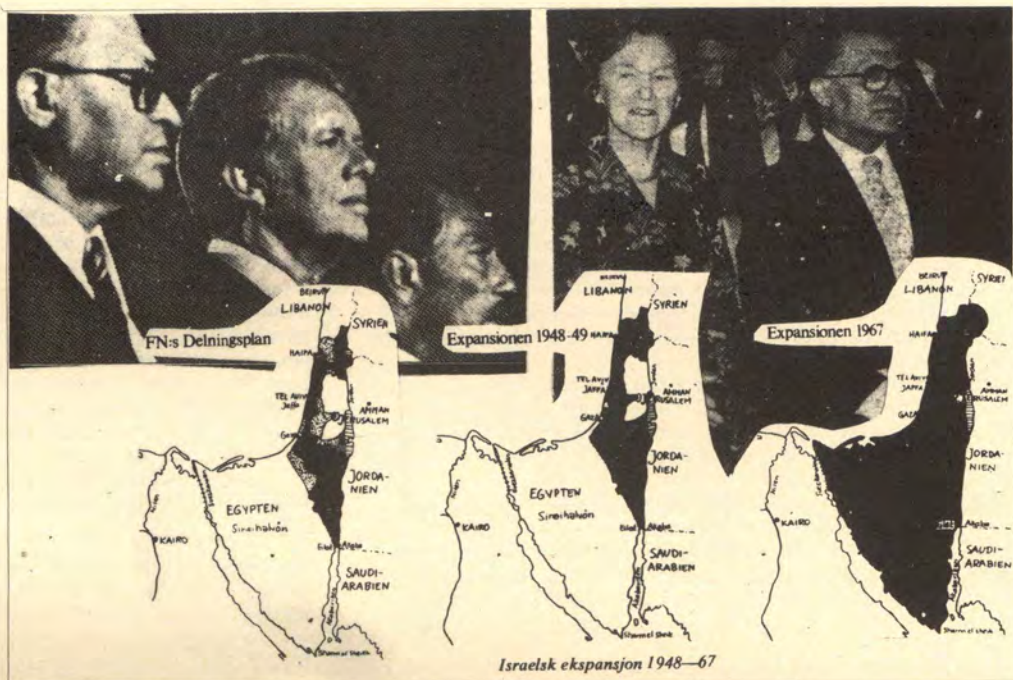
Hele 3 av de resolusjonene som ble vedtatt på kongressen (se side 3) var mer eller mindre direkte knyttet til bruddet mellom Kina og Albania. Det har de siste to åra vært, og vil fortsatt være, en svært viktig oppgave for KUL å påvise at det har skjedd en kontrarevolusjon i Kina, at det nye regimet i Kina under ledelse av Hua Kuo-feng og spesielt Teng Hsiao-ping er et borgerlig regime.

Kongressen uttrykte sin støtte til det sosialistiske Albania, med særlig vekt på å støtte den kritikken Arbeidets Parti retter mot den nye ledelsen i Kina. KUL vil og prioritere vennsamarbeidet med Albania i tida framover.

Når det gjelder den økonomiske krisa og lønnsstoppen har KUL hele tida markert seg overfor "kriseløserne" i AKP, NKP og SV ved å framholde at om man vil "løse" krisa og beholde kapitalismen er lønnsstoppen et helt adekvat middel, og at kapitalismens kriser bare lar seg avskaffe en gang for alle gjennom sosialistisk revolusjon.

Det samme gjelder den fasciseringsprosessen av samfunnet som lønnsstoppen er et uttrykk for - en prosess som bare kan brytes gjennom en sosialistisk revolusjon og ikke ved tilbakeskuende lengsel mot tidligere former for borgerlig herredømme.

KULs kongress ble avholdt i ei tid da tilstanden blant studentmassene er preget av avpolitisering og reaksjon. Interessen for fag og karriere er større enn for aktuelle politiske spørsmål. Med utgangspunkt i det lave nivået som eksisterer vil KUL prioritere elementær skoleringsvirksomhet. Foruten studiesirkeltilbudet vil laget i større grad enn foregående semester nytte både Gnisten og åpne møter til å propagandere "marxismens ABC".

Israels ekspansjon 1948-67

FREDSPRISEN OG NORGES ÆRE

Fredsprisen har aldri hatt noen annen funksjon enn å uttrykke borgerskapets interesse av å dekke over de politiske og sosiale motsigelser deres eget samfunnssystem fører til. Spørsmålet om fred i verden i dag henger sammen med spørsmålet om å avskaffe imperialismen og ikke om å feire enkeltpersoners tiltak uansett hvor fredlige motiver disse rent personlig måtte ha. Men den tid er forbi da velmenende misjonærer og pasifister dukket opp i Universitetets aula for å motta sin del av fredskomiteens slanter. Dette er ikke tilfeldig. Det er skjerpingen av motsetningene innenfor den imperialistiske verden som nå har fått Nobelkomiteen til å prisbelønne usminkede representanter for fortsatt imperialistisk utbytting og undertrykking.

"Vi feirer i dag, over hele verden, 30-årsdagen for den universelle menneskerettserklæring. Måtte denne Nobelseremonien i vårt lille vinterland, høyt oppe under polar-sirkelen, stå som et varig minne for verden, at det var her representanter for Egypt og Israel rekke hverandre hånden til den største av alle seire: Forsoning og fred-basert på respekt for menneskerett og menneskeverd (applaus)"

(Aase Lionæs)
Sjelden har vel borgerskapets tale-måter om fred, frihet og demokrati stått i grellere kontrast til virkeligheten. Idet borgerskapet kjempet seg ut av de førkapitalistiske samfunnsforholdene, hadde parolen om frihet og likhet for menneskene en progressiv politisk funksjon, idet det bidro til å løsrive menneskene fra bindingen til jorda og var en del av grunnlaget for at den moderne storindustri kunne oppstå. Arbeidskraften ble "fri" til å selge seg til forskjellige kapitalister, kapitalen ble fri til å flytte fra bransje til bransje, og det naturvitenskapelige forholdet til produksjonsprosessen ble til ideal for all vitenskap i grell kontrast middelalderens religiøse sneverhet og mystikk. Denne storhetstiden for borgerskapet er nå, under imperialismen, avløst av de bevisste ideologier, hvis viktigste

funksjon, både i vitenskapen og i politikken, er å tilsløre virkeligheten med alle midler.

DEN BEVISSTE LØGN

I fremste rekke finner vi her Aase Lionæs, som i sin Nobeltale på den mest utilslørte måte forsøkte å spille på det norske folkets uvitenhet. Den typen historieforklækning og utelatelser som Lionæs presterte i sin tale, illustrerer på en svært god måte at de mest elementære historiske fakta nå fremstår som en belastning for det imperialistiske norske borgerskapet, når det skal handle politisk. Det kom særlig klart fram i Lionæs' forsøk på å fremstille den høyre-ekstremistiske terroristorganisasjonen Irgun Zvei Leumi som en slags nasjonal frigjøringsbevegelse. I følge Lionæs var hovedinnholdet i denne gruppens kamp et ønske om fri innvandring til Palestina for de europeiske jødiske flyktningene som hadde overlevet Hitlers masseutrydding. Det som Lionæs glemmer å ta med er hvordan sionistene selv på den mest kyniske måte utnyttet jødeforfølgelsene i Tyskland til å fremme sine egne politiske mål. For hvordan var sionistenes syn på fri innvandring for jøder til andre land enn Palestina?

Moris Ernst, som selv tok del i en kampanje for at alle land skulle ta imot de jødiske flyktningene fra nazistenes konsentrasjonsleire skriver: "Jeg ble forundret og til og med fornærmet når aktive jødiske ledere rakk ned på meg, snurret og angrep meg som om jeg var en forrader. I et middagsselskap ble jeg åpent beskyldt for å fremme denne planen for friere immigrasjon med den hensikt å underminere den politiske zionismen" (sitert etter D. Hirst: "The Gun and the Olive Branch").

At zionistene selv hindret innvandring av jøder til andre land enn Palestina, slår grunnen vekk under de "humanitære" argumenter og viser at flyktningene helt bevisst skulle brukes som koloniseringsføde for den zionistiske statsdannelsen. Her følger Lionæs' hyllest til zionismens mest ekstreme representanter: "Da britene imidlertid, til tross for nazistenes planmessige utrydding av de europeiske jøder, fremdeles ikke ville endre sin innvandringspolitikk i Palestina, gikk Irgun inn for en hardere linje under Begins ledelse. Irgun krevde nå ikke bare en åpen dor for de europeiske jøders innvandring til Palestina, men Irgun krevde også en uavhengig israelsk statsdannelse.

FORTS s. 2

RIDDERSLAG

Vi har en verden å vinne og ikke en time å miste. Så skulle vi famle i blinde og spikre oss selv en kiste?

Husk, vi er folket som murer et vern med den venstre hånden, mens fienden ligger og lurar og venter vi oppgir ånden.

Så skulle vår høire hånds verge være en rusten klinge? Nei, tro flytter ingen bjerge og kan ikke seiren bringe.

Muren, vårt vern er partiet. Men sverdet er: Lenins lære! Og er du til kampen viet da skal du sverdet bære.

Rudolf Nilsen

MELD DEG PÅ KULs STUDIESIRKEL!

side 2

UTEN EN REVOLUSJONÆR TEORI INGEN REVOLUSJONÆR PRAKSIS

MELD DEG PÅ KULs STUDIESIRKEL

At hovedmotsigelsen går mellom borgerskap og proletariat i det imperialistiske Norge, ble slått ettertrykkelig fast da loven om lønnsstopp ble innført, samtidig som aksjemarkedet og investeringslysten skulle stimuleres. Rent økonomisk betyr dette at arbeiderklassens levevilkår forverres i forhold til perioden med høykonjunktur i 60-åra. Men like viktig er hvilke politiske rettigheter arbeiderklassen med ett slag mistet og hvor lett denne loven gled igjennom statsbyråkratiet og Stortinget. Statens klassekarakter sto med ett slag fram mye klarere enn før, og graden av korporativisering, dvs. innlemmelsen av fagapparatet ved lovverket i staten, kom til uttrykk ved LOs behandling av loven.

Ved siden av dette bygger staten, med sosialdemokratiet, ut politimakt, rustet opp det nasjonale forsvar og sveibinder arbeiderklassens organisasjoner med lov- og regelverk til borgerstaten. På den måten legger sosialdemokratiet veien åpen for et fascistdiktatur uten rettigheter for arbeiderklassen av noe slag.

Akkurat dette er det som preger klassekampen mellom borgerskap og proletariat nå. Og denne utviklingen er KUL alene om å påvise i det norske klassesamfunnet, på grunn av den vekt KUL må legge på teoretiske studier og klasseanalyse.

Klassekampen i Norge vil i år framover være preget av akkurat dette forhold mellom borgerskap og proletariat, noe som gjør det maktpåliggende å utvikle disse analyser videre med henblikk på å gripe inn i den pågående klassekamp for å forrykke styrkeforholdet mellom de to klasser som dominerer i Norge i dag.

SV og AKP preges også av de alvorlige tiltak fra borgerskapets side som rammer arbeiderklassen, men på motsatt måte, de forfaller til spiritismen som alltid dukker opp i forfallstider, uten evne til å forstå hva som foregår. Et godt eksempel på dette er det trekantdrama som ikke uten komiske aspekter utspiller seg om hvem, SV eller AKP, som skal stikke avsted med Grønt Gras i Studentersamfunnet i Oslo. Grønt Det sier ikke lite om disse

gruppene at dette er deres hovedbeskjeftigelse på universitetet i Oslo

i dag. Og slik må det være fordi de i sin teoriløse praksisme bare kan reagere spontant, dvs bare forholde seg til strømninger og bevegelser i samfunnet uten noe politisk perspektiv. Akkurat som KUL har klassemessige interesser av å prioritere den revolusjonære teori har AKP og SV interesser av det motsatte.

KULs studiesirkel er et første steg for alle de som vil gripe forandrende inn i det samfunn som forvandler størstedelen av sine medlemmer til slaver under privateiendommen samtidig som det skriker seg høyt om "menneskerettigheter".

Å delta i KULs studiesirkel skal oppfattes som et ledd i bestrebelsene på å bryte med den reformistiske og småborgerlige spontane politikk som utfolder seg på universitetene. Et endegyldig oppgjør med disse gruppene kan bare gjennomføres gjennom den teoretisk og praktisk politiske kamp som KUL og KA må føre for å nå sitt første store mål: dannelsen av et kommunistisk parti i Norge.

Et revolusjonært kommunistisk parti kjennetegnes av at det ledes av en vitenskapelig teori. Følgelig er også utviklingen av den kommunistiske teori en av hovedoppgavene for KUL. Studiesirkelene inngår i disse bestrebelsene, fordi deres oppgave er å etablere kommunismen, gjøre den kjent for massen av studenter og på den måten verve kadre til den kommunistiske bevegelsen på universitetene.

KULs studiesirkel gir en grundig innføring i Marx og Lenins viktigste verker, som Det kommunistiske manifest, Kapitalen. Hva må gjøres. Staten og Revolusjonen og Imperialismen, og danner grunnlaget for å kunne gripe inn i de politiske begivenhetene på en kvalitativt annen måte

enn den som kjennetegner spontanismen og den studentikose opprørslyst. Slik knyttes den revolusjonære teorien seg sammen med en praksis som derfor ikke blir blind, men målrettet. Marxismen er ikke en teori som er adskilt og ubekymret om hva den er en teori for, den inngår som et nødvendig moment i den revolusjonære praksis.

FREDSPRISEN OG NORGES ÆRE

FRA FØRSTE SIDE

I årene fram til 1947 ledet så Begin fra Undergrunnsbevegelsen Irgun en nådeløs kamp mot de britiske myndigheter. Irguns "nådeløse kamp" besto i en rekke aktiviteter og metoder som Aase Lionæs gjør klokt i å holde skjult. Irgun sprengte broer, minela veier og robbet pengetransporter. Kamper foregikk ikke bare i Palestina, men ble også ført utenlands. Den britiske ambassaden i Roma ble sprengt i lufta, bomb bomber ble sprengt til forskjellige britiske ministre, en bande snikmordere ble sendt til England for å myrde Evelyn Barker, og et britisk passasjerskip ble planlagt senket i Shanghai. Begin selv planla attentatet mot King David hotellet der en rekke uskyldige menneskeliv gikk tapt. Den zionistiske påstanden om at den palestinske nasjonen i det hele tatt ikke har noen eksistens, ble også reflektert i Aase Lionæs' tale i det hun påsto at: "I vår tid er arabernes kamp for frigjøring fra fremmedherredømme blitt kronet med seier"

Det er på bakgrunn av denne uttalen at palestinerne i det hele tatt ikke trøst opp i Lionæs' tale, mens som hun sier: "Staten og nasjonen Israel er en politisk og menneskelig kjennsgjerning". For Lionæs er tydeligvis den palestinske nasjonen verken en politisk eller menneskelig realitet, selv om det store politioppbudet rundt Lionæs burde få henne til å tvile. At Menachim Begin som leder for Irgun også forte en "nådeløs kamp" mot den palestinske befolkningen er ikke fremmed for Aase Lionæs, likevel må hun skjule det for å framstille Begin i det lys som passer Nobel-komiteen.

I 1948 eksisterte det, like utenfor Jerusalem, en landsby ved navn Deir Yassin. Idag finnes den ikke. Det er et resultat av en aksjon gjennomført under ledelse av fredspriseninneren. Ilopet av noen timer utryddet Begin's tropper 243 av de 400 innbyggerne i landsbyen på den mest barbariske måte. Deir Yassin-massakren var ingen enkeltstående foreteelse, men inngikk i den såkalte Daleplanen, en militær-politisk plan for okkupasjon av Palestina. I den første perioden av den israelske statens eksistens skulle zionistene "myke opp" palestinerne og svekke

sivilbefolkningens moral ved hjelp av terror. Dette var forløperen (Gimmel-planen) til Dalet-planen som angikk den direkte utvidelsen av det israelske territorium. Planen var hemmelig og inneholdt

en detaljert plan over palestinske landsbyer og områder som skulle "rensas" for palestinske innbyggere.

Deir Yassin massakren inngikk i en spesiell aksjonsplan som hadde som mål å skape en zionist-kontrollert korridor for å forbinde Tel Aviv med Jerusalem. I denne operasjonen skulle 20 landsbyer ødelegges og evakueres. Deir Yassin var en av disse.

I dag er det en tendens til å gi Deir Yassin massakren en helt spesiell status, som eksemplet over alle andre som demonstrerer zionistenes og særlig Begins grusomhet. I all sin grusomhet er denne massakren bare en logisk konsekvens av den generelle politikk som ligger i forlengelsen av den zionistiske grunntanken; at jødene ikke kan assimileres og derfor er berettiget til å danne en "ren" jødisk stat på bekostning av den palestinske nasjonen. På denne måten blir Zionismen anti-semittismens vrangbilde, og en akseptering av den zionistiske statsdannelsen blir ensbetydende med rasisme.

AKP: FOR ARABISK REAKSJON

Ingen av de to demonstrasjonene mot fredsprisen kunne støttes av kommunistene. AKP var representert gjennom den såkalte enhetsaksjonen og ga uttrykk for det kinesiske borgerskapets strategi og allianse mellom de middelstore og små imperialistiske landene med "den tredje verden". I dette tilfellet ble det gjort med et forsøk på å forene den palestinske revolusjonen med de reaksjonære arabiske regimene.

Fra et tidlig tidspunkt gikk AKP i mot at det i forbindelse med fredsprisutdelingen skulle reises paroler mot den arabiske reaksjonen. AKP gikk i tiden for 10. desember ut med lopesedler hvor de kritiserte alle som ville ha med en slik parole. Dette ble gjort, helt bevisst, i en situasjon der de lokale reaksjonære klassene i Midt-Østen utgjør et politisk nokkelledd i de imperialistiske planene som kjøres fram i ly av Camp David-avtalene. I denne forbindelse skulle det være nok å nevne Carters forslag om å danne en politisk og militær allianse mellom USA, Egypt, Israel, Iran og Saudi-Arabia. (se den røde Arbeideren nr. 20 78). Det er slike militær-politiske allianser AKP støtter når

de forsøker å framstille landene i den "tredje verden" som progressive og åpent går i mot alle som kritiserer den arabiske reaksjonen. Ut fra slike overveielser hevder denne gruppen at det er feil å krite Sadat og Begin på lik linje. For AKP er, som vi skal se, en borger ikke en borger. De er derimot "gode eller dårlige" alt etter hvilken nasjonalstat de står som representanter for. At demonstrasjonen og AKPs politikk tjener alt annet enn den palestinske revolusjonen ble til fulle avslørt i "Klassekampens" kommentarer til fredsprisutdelingen og demonstrasjonene.

OM Å REDDE NORGES ÆRE

Når en snakker om den norske nasjonen i forbindelse med Palestina, så skal man ha klart for seg at Norge er et imperialistisk land, som har engasjert seg på en svært så aktiv måte i Midt-Østen. Det mest direkte uttrykket for det norske borgerskapets ønske om "ro og orden" og sikre oljeleveranser i Midt-Østen er at de sender soldater til Libanon; soldater som har til oppgave å overvåke Israels tilbaketrekning og gjenreise det libanesiske borgerskapets kontroll i Sør-Libanon. Dette kan det libanesiske borgerskapet ikke greie på egen hånd, fordi den libanesiske hæren er oppløst etter borgerkrigen. En hovedoppgave blir derfor for FN-troppene å frata Palestinerne deres stillinger.

Men hva bekymrer AKP i denne situasjonen? Ikke den palestinske revolusjonen og de revolusjonæres stillinger i Libanon, men Norges rykte i den tredje verden! AKP frykter at norske soldater ved å skyte på palestinerne (og det gjør de) vil ødelegge mulighetene for en allianse mellom det norske borgerskapet (den andre verden) og de arabiske statene (den tredje verden) i en kommende imperialistisk krig. Det norske borgerskapet kan miste framtidig støtte! Det er AKPs bekymring! Slik blir det også logisk for AKP å gå i mot en kritikk av den arabiske reaksjonen; en slik kritikk kan jo også ødelegge for alliansen mellom den norske nasjonen og den arabiske reaksjonen. AKP kan heller ikke gå i mot et Mini-Palestina - alle de arabiske statene støtter jo en slik løsning. De palestinske revolusjonære skal ofres på alteret for allianse mellom borgerskapene i den andre og den tredje verden.

Denne bekymringen for Norge og vårt borgerskap måtte med logisk nødvendighet slå i gjennom i "Klasse-

sekampens" kommentarer til fredsprisen. Under overskriften "Eit falskt bilete" skriver de på lederplass (nr. 287) at "Prisutdelinga på Akershus slott er eit falskt bilete av Norge". I en artikkel i samme nummer: "Men pressefolka fra alle verdens hjørner sørget for at Norges ære ble gjenreist etter Nobelkomiteens fatale prisutdeling". Og på første side: "På mange måter ble Norges ære gjenreist i gatene i går."

For kommunister er det aldri Norges ære det gjelder - det gjelder tvert om å sette arbeiderklassen i stand til å fremme sine klasseinteresser på tvers av all nasjonalistisk propaganda fra borgerskapet og grupper av AKPs kaliber. Denne oppgaven blir desto viktigere i økonomiske krisetider hvor borgerskapet og dets representanter i arbeiderbevegelsen med økt styrke vil forsøke å binde arbeiderne til sjåvinistisk sentimentalitet om viktigheten av å støtte sin "egen" nasjon og sitt "eget" borgerskap. Arbeiderklassen vanæres ikke på noen måte av fredsprisutdelingen til Begin og Sadat. Derimot viser borgerskapet sitt sanne ansikt, selv om AKP vil ha oss til å tro at det er et falskt bilete av det imperialistiske Norge vi har foran oss.

AKP TIL VÆPNET KAMP MOT PALESTINERNE

AKP har tidligere oppfordret "progressive" til å verve seg til FNs leifehær. Det er et faktum at medlemmer av AKP har fulgt oppfordringen og vervet seg. Vi vet også at revolusjonære palestinere setter svært liten pris på denne opptreden, og har gjort det klart at AKPerne ikke bare vil bli møtt med kritikkens våpen når de legger hindringer i veien for palestinerne. AKP følger nå opp denne politikken med krav om en mer militant holdning fra FN-troppenes side. Tidligere har AKP krevd mer militans fra det norske borgerskapet overfor andre imperialistmakter. Nå krever de at det forente imperialistiske borgerskapet skal opptre mer militant i Sør-Libanon under parolen: "FN-mandatet må oppfylles!"

I begrunnelsen legges det mest vekt på FN-soldatenes oppgaver i forbindelse med den israelske tilbaketrekningen, men "Klassekampen" kan heller ikke la være å referere den andre siden ved dette mandatet som viser at AKP-soldatene skal "bistå Libanons regjering i å gjenopprette suvereniteten i området."

KULs STUDIESIRKEL

Møte 1 - 4:

POLITISK ØKONOMI

Litteratur: Introduksjon til Kapitalens første bind, Kurasje.

Møte 5:

KAPITALAKKUMULASJON OG IMPERIALISME

Litteratur: Kapitalisme og imperialism, KUL-boka

Møte 6:

HISTORISK MATERIALISME

Litteratur: Det Kommunistiske Manifest og Feuerbachtesene.

Møte 7:

KLASSEANALYSE

Litteratur: Klasser og grupper i det borgerlige-samfunn, KUL-boka.

Møte 8:

STATEN

Litteratur: Staten og revolusjonen av Lenin

Møte 9:

PARTIET

Litteratur: Hva må gjøres? av Lenin

Møte 10:

FAGLIG POLITIKK

Litteratur: Strassbourgetesene og KAS hefte "Tvers i gjennom lov til seier".

Møte 11:

OPPSUMMERING

PALESTINAFRONTEN/SV OG MINI-PALESTINA

Som vi nevnte i forbindelse med behandlingen av Aase Lionæs' tale er spørsmålet om annerkjennelse av staten Israel ensbetydende med annerkjennelse av den zionistiske idé om at jøder ikke kan assimileres med andre folkeslag. Antisemitismen og zionismen er motsetninger innen samme enhet; de aksepterer og propaganderer at jøder står i en prinsipiell konflikt med ikke-jøder, f.eks. arabere, og at det derfor må gjennomføres en ghettoløsning der jødene skilles ut i en egen statsdanning.

Forts. siste side

RESOLUSJONER VEDTATT PÅ KULS 3. KONGRESS:

Lønnsstoppen
vel i havn
og Nordli
kan glise
fornøyd.

LØNNSSTOPPEN: ET FORSPILL OG EN UTFORDRING

Lønnsstoppen er hittil det mest drastiske tiltaket borgerskapet - gjennom DNA og LO - har satt i verk for å redde seg ut av den allmene krisa kapitalen nå befinner seg i nasjonalt såvel som internasjonalt, og markerer et viktig skritt i retning av et sosialfascistisk regime i Norge. De kombinerte og samordnede oppgjørene, samt tvungen voldgift, har vist seg som utilstrekkelige midler for kapitalistklassen til å holde lønningene nede på et for profitttraten tilstrekkelig lavt nivå. De lokale forhandlinger måtte derfor avskaffes, og det er usannsynlig at denne vil bli gjennomført i 1980, slik det borgerlige hykleriet av taktiske grunner har gitt et løfte om.

I motsetning til det samlede småborgerlige venstre er borgerskapet nå fullt på det rene med at kapitalismen befinner seg i en dyp, allmen krise. Angrepet på arbeidernes lønninger og deres demokratiske retter er uttrykk for en realistisk bedømmelse av krisens omfang, og ikke en misforståelse, slik de småborgerlige utopistene i SV, AKP og NKP vil ha det til. Krisen er en overakkumulasjonskrise; profittmassen er for kapitalistene for liten i forhold til de verdismene de trenger for å kunne investere profittabelt.

Kapitalen må derfor gjennomgå en klassisk renselsesprosess hvis den igjen skal bringes på fote. Det er da også åpent uttalt politikk fra regjeringens side at det nå forestår omfattende sanering av uprofitable arbeidsplasser og også rasjonaliseringer ellers. Dette vil bety en betydelig økning i arbeidsløsheten, og konkurransen om arbeidsplassene inntreffer i arbeiderklassen vil dermed øke og i seg selv virke som et kraftig press på arbeidernes lønninger.

På det internasjonale plan ytrer krisa seg i skjerpet kamp om markedene og råvareressursene og derav følgende militær opprustning i den imperialistiske verden.

Den sosialjævinismen og nasjonalismen som de borgerlige og småborgerlige arbeiderpartiene forfekter, har ingen annen funksjon enn å oppfordre til klasseamarbeid med borgerskapet, og må resolutt bekjempes. Bare en forening av arbeidernes dagsskamp mot borgerskapets angrep på deres nåværende livsvilkår med en konsekvent revolusjonær kamp for sosialismen kan gjøre slutt på kapitalismen og dens kriser. Bekjempelsen av lønnsstoppen må derfor gjøres til en del av proletariatets allmene revolusjonære kamp for å knuse den borgerlige staten og for å opprette klasseens eget revolusjonære diktatur.

I den aktuelle kamp mot lønnsstoppen betyr dette at arbeiderne konsekvent og bevisst må sette det korporative LO-apparatets spilleregler og de øvrige borgerlige lover og institusjoner til side og bare stole på sin egen solidariske kampkraft. Bare den ulovlige streikens metode kan føre fram, og Strasbourgetesenes analyser og anvisninger, samt erfaringene fra de siste årenes streikekamper må spres i arbeiderklassen. Men selv den mest monstergyldige økonomiske kamp mot kapitalistene og staten går i seg selv ikke utover arbeiderklassens borgerlige politikk. Den gir bare den beste grobunn for spredning av kommunistisk propaganda, men er dømt til å bli uten varige politiske resultater om ikke den kommunistiske bevegelsens stilling innen arbeiderklassen styrkes. Det må derfor fortsatt være KULs fundamentale og overordnede oppgave å skolere sine medlemmer både teoretisk og praktisk slik at de kan rekrutteres som kadre til KA og dermed forberede dannelsen av det kommunistiske partiet.

OM SOSIALFASCISMEN

Fascismen er et politisk særtrekk ved imperialismens tidsalder. De hyppigere og stadig mer dyptgripende krisene i den imperialistiske økonomien tvinger borgerskapet i de imperialistiske land i fascistisk retning når de iverksetter ulike tvangstiltak som skal sikre den truede profitten.

Fascismen retter seg allment mot det borgerlige samfunns demokratiske retter. Men spesielt tar den sikte på å avvæpne arbeiderklassen ved å oppheve den frie forhandlings- og organisasjonsretten. Videre betyr fascismen en styrking av stats- og voldsapparatet som ledd i iverksettelsen av tvangstiltakene.

Som politisk system avløser fascismen det borgerlige demokrati når dette blir uegnet til å sikre det borgerlige herredømme under imperialismen. På denne måten er fascismen alltid latent til stede i den imperialistiske fasen. Det er dette faktum Lenin forutser når han i Imperialismen bestemmer den politiske tendensen under imperialismen som reaksjonær. Fascismen er denne reaksjonære tendensens ytring.

Historisk kan vi operere med to typer fascisme; den klassiske brune fascismen slik vi hadde den i mellomkrigstida, og den hvite fascismen eller sosialfascismen. Som etablert politisk system eller regime, er de to typene grunnleggende like. De borgerlig-demokratiske rettene er opphevd, og styringen av samfunnet skjer gjennom ulike former for korporative organer og åpen vold.

De to typene fascisme er ulike med hensyn til hva slags masseorganisering de har utgangspunkt i. Et fundamentalt trekk ved den politiske situasjonen for borgerskapet under imperialismen er problemet med å etablere en masseopplutning om de anti-demokratiske tiltakene. Oppslutningen må søkes gjennom organisasjoner som står utenfor det tradisjonelle parlamentariske liv. Den brune fascismen hadde sitt grunnlag i massebevegelser med sterkt innslag av småborgerlig anti-monopolisme. Sosialfascismen tar sitt utgangspunkt i arbeiderklassens

Forts. siste side

PARTIET OG DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN

Et av stridspunktene i polemikken mellom Arbeidets Parti i Albania (APA) og Kinas kommunistiske parti (KKP) og i den kommunistiske verdensbevegelsen forøvrig er spørsmålet om partiet. KUL gir sin støtte til APA når dette kritiserer KKP's brudd med Lenins partiteori. Særlig vil vi framheve APAs forståelse av partiets ledende rolle på alle områder og nivåer av samfunnet, samt APAs forsvar av det leninske prinsippet om fraksjonsforbud.

Arbeiderklassen er, i motsetning til alle andre klasser, en grunnleggende enhetlig klasse, hvis interesse består i å bryte ned det borgerlige klasse-samfunnet og gjennom en periode med proletariatets diktatur å berede grunnen for det enhetlige, klasseløse kommunistiske samfunn.

En nedbryting av kapitalens tvangslover fordrer bevisst politisk inngripen i økonomien, med en politikk som har som eneste mål å avskaffe de økonomiske lovene som gir opphav til klasse-samfunnet. Det sier seg selv at proletariatets parti må være organisert på en helt annen måte enn de borgerlige partiene, hvis oppgave er å beskue, regulere og legitimere de blindt virkende økonomiske lovene.

Proletariatets parti må være et handlende parti, der begreper som "frihet" og "demokrati" bare har mening i forhold til aktivitet - i forhold til målrettet samfunnsforanderende praksis, henimot realiseringen av det klasseløse samfunn.

De moderne pluralistene i KKP og det norske AKP søker nå å opphøve Maos "La hundre blomster blomstre"-kampanje til prinsipp, samtidig som de eksplisitt argumenterer mot partiets ledende rolle. Dette innebærer bare en styrking av de borgerlige og småborgerlige klasseinteresser, som er de spontant virkende, også under proletariatets diktatur.

Lenin:

"Siden det ikke kan bli snakk om en sjølstendig ideologi formulert av de arbeidende massene sjøl i utviklingsprosessen deres, er det eneste valget - enten borgerlig eller sosialistisk ideologi. Det finnes ingen middelvei (for menneskeheten har ikke funnet opp en "tredje" ideologi, og videre, i et samfunn som er revet opp av klasse-motsetninger, kan det aldri bli en klasseløs ideologi eller noen ideologi som er hevet over klassene). Derfor betyr det å forringe den sosialistiske ideologien på noen som helst måte, å snu seg vekk fra den ørlite grann, å styrke borgerlig ideologi."

Forts. siste side

LENIN

Hva må gjøres?
Brennende spørsmål
for bevegelsen vår

Les "Hva må gjøres?" - Lenins klassiske verk om proletariatets parti!

STØTTERESOLUSJON TIL ALBANIA

Etter den borgerlige kontrarevolusjonen i Kina, er det i dag Arbeidets Parti i Albania og den Sosialistiske Folkerepublikken Albania som står som de fremste forsvarerne av kontinuiteten i den verdenskommunistiske bevegelsen, etter oppgjøret med Sovjet-revisjonismen. Gjennom sin kritikk av de nye kinesiske makt-haverne og deres revisjonistiske politikk, har APA forsvart marxismen - leninismen.

Mot KKP's økonomisme og åpne forsvar for de økonomiske lovers frie spill i den kinesiske økonomien, har APA stilt prinsippet om den proletariske politikens primat i byggingen av sosialismen, og understreket sentralismen og viktigheten av et enhetlig kommunistparti i kampen mot alle forsøk på borgerlig restaurasjon.

Mot den reaksjonære "tre-verden-teorien" og dens linje for internasjonalt klasseamarbeid, har APA forsvart Lenins imperialismeteori og den leninistiske tesen om at under imperialismen, de sosialistiske revolusjoners epoke, går hovedmotsigelsen i verdensmålstock mellom proletariat og borgerskap, med de undertrykte folk som reserver for proletariatet.

Mot de nye kinesiske makt-havernes linje om at arbeiderklassen i de imperialistiske land skal slutte opp om sine egne fedrelandsforsvar i en kommende tredje verdenskrig, har APA korrekt understreket at den tredje verdenskrig ikke er unngåelig, men kan forhindres av proletariske revolusjoner. Hvis den imperialistiske krigen først bryter ut, må arbeiderklassens linje i de kapitalistiske land være å vende våpnene innover mot sitt eget borgerskap og omforme krigen til en revolusjonær borgerkrig. Dermed har APA punkt for punkt tilbakevist utlegningene til det kinesiske borgerskapet.

Som svar på APAs uredde forsvar for marxismen-leninismen og proletariatets diktatur trakk Kina plutselig tilbake all økonomisk, militær og teknisk hjelp og brøt med dette alle inngåtte avtaler mellom den Sosialistiske Folkerepublikken Albania og Kina. Som om det ikke var nok med dette offentliggjorde de kinesiske revisjonistene avtalenes størrelse og ga dermed viktige opplysninger til Albanias imperialistiske naboer. De nye kinesiske lederne foretok denne handlingen ut fra ønsket om å avskjerme det Sosialistiske Albanias innflytelse overfor det kinesiske folket og presse Albania i kne, og på denne måten følger de i Krustsjovs fotspor. Men like lite som det lyktes Krustsjov å presse Albania i kne, like lite vil det lykkes de kinesiske lederne.

Kommunistisk Universitetslags 3. kongress uttrykker sin solidariske støtte til det sosialistiske Albania under ledelse av Arbeidets Parti i Albania. Albania står i dag i spissen for verdensproletariatets kamp mot borgerskap og reaksjon.

Den albanske arbeiderklassen og det albanske folket har i mer enn 30 år bygget sosialismen under ledelse av Arbeidets Parti og har bygd på prinsippet om å sette politikken i sentrum og stole på egne krefter og har derved oppnådd store seire i byggingen av landet. Gjennom dette og APAs kritikk av den moderne revisjonismen har de albanske kommunistene vist at den sosialistiske leir fortsatt eksisterer. Progressive verden over og venner av det sosialistiske Albania vil forsterke sitt arbeid for å forhindre imperialistenes planer om å isolere det sosialistiske Albania.

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN!

PROLETARER I ALLE LAND FORÉN DERE!

Den kinesiske kontrarevolusjonen: Et alvorlig tap for verdens arbeiderklasse.

"Mellom det kapitalistiske og kommunistiske samfunn ligger det en periode med revolusjonær omforming av det ene til det andre. Til denne svarer også en politisk overgangsperiode der staten ikke kan være noe annet enn proletariatets revolusjonære diktatur."

Når Karl Marx på denne måten betegner proletariatets diktatur som den statsform som er bærer av transformasjonen til det kommunistiske samfunnet blir vurderingen av proletariatets diktatur i Kina hovedkriteriet for vurderingen av det kinesiske samfunnets utvikling og klasse-karakter.

Sosialismen kjennetegnes ved at arbeiderklassen gjennom sine maktorganer og politiske hegemoni intevenerer i det økonomiske liv for å bevisst nedbygge verdiloven som styrende prinsipp i økonomien. Denne første del av oppgaven fullføres først i det øyeblikk arbeiderklassen griper statsmakten i verdensmålstock, men må påbegynnes også i de enkelte land hvor arbeiderklassens statsmakt opprettes. Hvis ikke arbeiderklassens organer bevisst griper inn overfor økonomiens blindt virkende lover vil restaureringen av kapitalismen være unngåelig. På denne måten blir politikken bestemmende karakter over økonomien under proletariatets diktatur et vesenskjenntegn for klassebestemmelsen av dette samfunnet selv.

Maos linje forlatt i Kina

Klassekampen innen Kinas Kommunistiske parti (KKP) kan derfor analyseres på bakgrunn av en økonomistisk politikk, representert i første rekke av Teng Hsiao-ping som sto i opposisjon til Maos leninisme. Det var ut fra tesen om politikens primat og erfaringene fra utviklingen i Sovjetunionen at KUL på et tidlig tidspunkt hilste kampanjen for å styrke proletariatets diktatur i Kina velkommen, og med glede så at denne rettet seg mot Teng Hsiao-pings økonomistiske linje. Gjennom kampanjen for å styrke proletariatets diktatur og kulturrevolusjonen viste de kinesiske kommunistene veien arbeiderklassen må gå for å føre en ny-demokratisk revolusjon over i en permanent revolusjon for hele sosialismens epoke.

Etter den revisjonistiske Hualledelsens statskupp etter Maos død har de ledende kinesiske kommunistene blitt fjernet fra parti og statsledelsen og blitt erstattet med kontrarevolusjonære personer som ble fjernet under den store kulturrevolusjonen. Den politikken som har blitt ført av den nye kinesiske ledelsen er en konsekvent gjennomføring av Teng Hsiao-pings økonomistiske linje. Revisjonismens seier i KKP og arbeiderklassens tap av sin politiske makt betyr at økonomiens blindt virkende lover nå er bestemmende for det kinesiske samfunnets utvikling, og Kina er derfor å betrakte som et statskapitalistisk samfunn i ferd med å integreres fullstendig i det imperialistiske verdenssystemet.

De nye lederne i KKP har opprettet partiforbindinger med de av Mao utskjelt revisjonister i

Forts. siste side

"SEMINAR I VITENSKAPSTEORI" Eget institutt for Elster og Føllesdal?

Dosent Jon Elster og professor Dagfinn Føllesdal, begge ved universitetet i Oslo, har nylig gjort seg bemerket på en svært ufordelaktig måte. De har begge alltid hatt en hang til å skulle formalisere filosofien og det er sluttspunktet for denne tenkemåte som har ført til at de nå vil opprette et eget institutt for denslags filosofi under navnet "seminar for vitenskapsteori". At planleggingen av dette "seminar" har foregått hemmelig, tyder på at intensjonene med "seminaret" ikke er udelte vitenskapelige. Det er i det hele tatt merkelig at akkurat de som har et annet syn på "vitenskapsteori" enn Elster og Føllesdal er utelukket fra "seminarforbredelesene". For to år siden begynte disse, men først nå er saken blitt kjent for hele filosofisk institutt.

Dette "seminaret" er ment å skulle være første skritt på vei til et eget institutt og alt i utgangspunktet skal det fungere som et institutt, dvs være underordnet Det Akademiske Kollegium slik andre institutt er det.

At Elster og Føllesdal snakker om "vitenskapsteori" må ikke for

lede noen til å tro at det faglige innhold betyr noe som helst i denne sammenheng. Den hovedbegrunnelse de selv gir for "seminaret" utelukker alle andre motiv enn det å slå kloa i de "betydelige beløp" som NAVF skal avsette til "vitenskapsteoretiske fag i Norge". Elster og Føllesdal er i denne sammenheng ikke særlig beskjedne når de sier:

"Det er vårt syn at denne støtten vil få langt større virkning (sic!) dersom den kan knyttes til eksisterende institusjoner, som det seminar vi nå foreslår opprettet". (vår uth.) Den type eksistens Elster og Føllesdal her sikter til må jo

Kildene, 10. november 1976

Det Akademiske Kollegium
Universitetet i Oslo

Vi vil med dette foretatt at det opprettes et seminar i vitenskapsteori ved Universitetet i Oslo, direkte underlagt Det Akademiske Kollegium. En presedens for en slik organisasjonsform er blott for natur- og vitenskap.

Begrunnelsen for dette forslag ligger i følgende to forhold: "Første" er at vitenskapsteoriens faglige utgangspunkt, som alle vitenskapsfilosofier har, er at det i seg selv er en del av vitenskapen og at det derfor er en del av den faglige diskusjonen som skal være i samsvar med den faglige diskusjonen i et permanent institutt eller seminar for vitenskapsteori.

Vil skilt vil vi gjerne understreke at hvis Universitetet hadde vært et seminar, vil dette kunne begrunnes på større måte for NAVF enn hva man ville kunne regne med. Vi mener derfor at det ville være i samsvar med instituttens interesse at et slikt seminar opprettes i Oslo.

Dagfinn Føllesdal

Jon Elster

gå på det faglige innholdsmessige og ikke på den blotte eksistens av en eller annen institusjon. Og om så ikke er tilfelle så minner den automatikk de forestiller seg mellom penger og vitenskapelige resultat om adferden til "høyt dresserte aper".

At det skulle finnes innholdsmessige argumenter for å opprette et slikt seminar nå har Elster og Føllesdal overhodet ikke mot til å argumentere for. Og det er ikke tilfeldig, for da måtte de brenne alle broer bak seg, dvs argumentere åpent mot de som i utgangspunktet er utelukket fra "seminarforbredelesene", fordi de har et annet syn på vitenskapsfilosofi enn Elster og Føllesdal. To år skulle det gå før denne søknaden om å opprette et seminar fra Elster og Føllesdal skulle bli kjent for andre enn de som var plukket ut som støttepillere for prosjektet.

Det er to hovedretninger innenfor vitenskapsteorien. Elster og Føllesdal står for den ene som mener at vitenskapsteori må skilles fra de enkelte vitenskaper, eller at metodebetraktninger kan hvile i en annen sfære enn den den skal være metode for,

Å lage et eget institutt for vitenskapsteori betyr i praksis at de innbiller seg at metode og teori er noe som kan behandles for seg selv uavhengig av innholdet i de enkelte disipliner. Denne retning innenfor vitenskapsteorien er da også preget av en skjennende formalisering og matematisering som angivelig skal borge for sannhet. Men innebyrden av denne retningen er at formalisering blir den eneste å drive filosofi på. Det de derfor i realiteten går inn for er at det skal opprettes et nytt institutt for filosofi - hvor Elster og Føllesdal kan vase uforstyrret.

Det som i denne sammenheng er verd å merke seg er at Elster og Føllesdal ved sin hemmeligholdelse av sitt prosjekt har forhindre en åpen diskusjon om vitenskapsteoriens status. Noe som jo

var det eneste som kunne gi et innholdsmessig fundament for en fornuftig benyttelse av de betydelige beløp. En slik diskusjon er det

Elster og Føllesdal effektivt har sabotert. Slik må man handle når en faglig står så svakt som Elster og Føllesdal gjør i denne sammenheng.

Landskonferanse i FAL

I helga 14-15 januar ble det avholdt landskonferanse i Faglig Aksjon mot Lønnsstopp (FAL). Formålet med konferansen var å få arbeid inn i fastere former og diskutere ulike aspekter ved FALs arbeid tidligere og i framtida.

På konferansen ble det valgt et landsstyre til erstatning for det tidligere interimstyret. Landsstyret består av et arbeidsutvalg på 6 personer fra Oslo-området og 3 distriktsrepresentanter.

FALs oppgave i tida framover må bli å avvise sosialdemokratenes taktikk for å sikre den kapitalistiske økonomien ved reallønnsnedslag.

Ellers ble det pekt på nødvendigheten av å avvise taktikken med å kreve unntak fra lønnsstoppen som har blitt kjørt fram i enkelte sammenhenger. En full avvisning av lønnsstoppen er den eneste taktikk som kan samle arbeiderklassen i kamp mot lønnsnedslag.

I denne sammenheng vil FAL utarbeide en oppsummering av streiken på A/S Vinmonopolet i høst.

FREDSPRISEN OG NORGES ÆRE

Fra s.2

Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslags parole om frigjøring av hele Palestina er en strategisk parole i videste forstand, for det ligger i den at vi ikke på noe område vil godta noen form for rasistisk begrunnelse av politiske argumenter - for de er alltid et angrep på arbeiderklassen.

Det er på ingen måte noen tilfeldighet at de partiene som i dag går inn for en to-statsløsning er de samme som tidligere i Norge har gått inn for innvandringsstopp og fremmer proteksjonisme og nas-

jonalisme som "løsning" av økonomiske kriser.

Vi er også fullstendig klar over at den motstand reaksjonære arabiske stater viser mot Israel, svært ofte er av anti-semittisk karakter og ikke på noen måte tjener de palestinske revolusjonære interessene. La AKP stå alene om å bortforklare paroler om hellige islamske kupp mot jødene. DNA, SV, AKP og NKP aksepterer alle en slik to-statsløsning. Dette ble på det tydeligste demonstrert ved Palestinafronten SVs demonstrasjon. Her gikk man og også i mot at det skulle rettes paroler mot en imperialistisk fred, selve kjerneinnholdet i både Camp David-avtalene og fredsprisutdelingen. Så fikk man med seg Unge Venstre, AUF og NKP i demonstrasjonstog og Ny Tid kunne utrope

dette som en stor seier. Hvor stor den var viste seg under kveldens festmøte hvor PLO-representanten i klartekst gikk inn for et Mini-Palestina. Og dette i en situasjon der utsettelsen av avtalene går på om det i det hele tatt skal være rom for et framtidig Mini-Palestina. De som kanskje var mest fornøyd med det hele var NKP som kunne høre PLO-representanten uttale følgende: "PLO, støtta av sitt eige folk, av arabisk solidaritet og alliert med de fredselskende land, hovedsakelig de sosialistiske land med Sovjetunionen i spissen, kan tilby en plan som kan føre til en rettviss fred og ei demokratisk løsning." (sitert fra "Friheten" nr. 95). Vi kjerner Sovjetunionens linje: Geneveforhandlinger og Mini-Palestina, og talen var et ytterligere eksempel på den økende innflytelsen Sovjet har i PLO.

Den røde ARBEIDEREN er Kommunistisk Arbeiderforbunds 14.daglige avis. Her finner du nytt om klassekampens utvikling både i Norge og resten av verden. Ved å abonnere på den røde Arbeideren, får du ikke bare en utmerket kommunistisk avis i postkassa hver 14. dag, men hjelper også til med å styrke avisens økonomi. Abonnement på den røde Arbeideren koster kr 40,- pr år.

RESOLUSJONER VEDTATT PÅ KULS 3. KONGRESS:

FORTSETTELSE Fra side 3

PARTIET OG DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN

De interesser som arbeiderklassen objektivt sett er bærer av, uttrykkes subjektivt gjennom det kommunistiske partiet. Maos korrekte tese om at "massene er de virkelige heitene" må ikke mistolkes til å bety at massene alltid har rett. Samtlige av marxismens "klassikere", Mao innbefattet, framhever partiets oppdragende rolle overfor arbeiderklassen og massene. De albanske kommunistene viser i likhet med Lenin at partiet er det bevisste proletariske elementet, som derfor må være ledende overalt i samfunnet. Valget står ikke her mellom å isolere seg fra klassen eller å gi etter for arbeidernes spontane ønsker.

Mao Tse tung viste gjennom den kinesiske revolusjonen hvordan det kommunistiske partiet må lære av massene nettopp for å kunne bevisstgjøre massene politisk. Det kommunistiske parti er arbeiderklassens parti, og må selv være en del av klassen. Like lite som arbeiderklassen kan virkeliggjøre sine klasseinteresser uten et fortrøppsparti, kan et statsbærende kommunistisk parti bygge sin makt på annet enn arbeiderklassens makt.

Fordi det kommunistiske partiet er den siste skansen for ivaretagelsen av proletariatets klasseinteresser, vil denne klassens indre og ytre fiender i første rekke søke å ramme partiet. Dette forhold og fordi proletariatets parti ikke er et parti for "interessant meningsutveksling", men for målrettet handling, trenger proletariatet et enhetlig parti, som kan realisere en enhetlig interesse, og som lik en knytteneve kan bekjempe fienden; et parti der medlemmenes politiske nivå gjør dem i stand til å klassebestemme politiske linjer; et parti der vedtak fattes etter grundige diskusjoner - vedtak som er bindende for mindretallet og som mindretallet er forpliktet til å sette ut i livet.

Organiserte fraksjoner må avvises og fraksjonister støtes ut av proletariatets parti. Samtidig som fraksjonsvesenet hindrer partiets arbeid og undergraver dets støtte i arbeiderklassen, er fraksjoner til hinder for åpne politiske diskusjoner innad i partiet og svekker medlemsdemokratiet.

Et av målene for partidemokratiet er å avdekke feilaktige politiske tendenser og korrigerer disse før de kan utvikle seg til borgerlige linjer.

Så lenge det objektive grunnlag for klasser og klassekamp består, vil det også innad i kommunistpartiet pågå en kamp mellom borgerskap og proletariat. Et enhetlig parti er således ikke et parti fritt for klassekamp, men et parti som gjennom klassekamp stadig oppnår enhet på høyere nivåer.

OM SOSIALFASCISMEN

bestående organisasjoner som gjennom integrering i staten får karakter av statsorganer. Den brune fascisme vil som regel etablere sitt regime gjennom et åpent brudd med det borgerlige demokrati. I form av kupp vil det etablere en eller annen form for "ny orden" i samfunnet. Sosialfascismen vil etablere sitt regime mer gradvis gjennom lover som regulerer arbeidslivet og tiltak som uthuler de borgerlig-demokratiske rettene. Men regimet vil først være et faktum idet de borgerlig-demokratiske rettene er satt ut av spill.

Ulike historiske forhold, særlig arbeiderklassens politiske styrke, vil avgjøre hvilken av de to typene fascisme som vil gjøre seg gjeldende. Men etter alt å dømme vil den sosialfascistiske varianten i dag være den "normale" måten fascismen setter seg gjennom på i de vestlige samfunn.

I Norge setter den sosialfascistiske prosessen inn i mellomkrigstida med innføringen av arbeidstvistlovgiving og hovedavtale som uthuler streikeretten og institusjonaliserer classesamarbeid gjennom LO.

Neste trinn kommer med den akutte økonomiske krisa i begynnelsen av 70-åra. Skånlandutvalgets forslag om opprettelse av et Råd for pris- og inntektspolitikk blir en for stor politisk belastning for DNA å gjennomføre ved det at det skulle være en permanent foranstaltning. Men intensjonene i dette forslaget blir ivarett på en smidigere måte gjennom etableringen av de kombinerte lønnsoppgjørene ved at de tilrettelegger direkte statlige inngrep i lønnsoppgjørene. Det foreløpige høydepunktet i denne prosessen er innføringen av pris- og lønnsstoppen.

Det må være en hovedoppgave i KULs og KAs propaganda å vise det 'socialfascistiske mønsteret som gjør seg gjeldende i DNAs politikk og å vise hvordan denne politikken nøye er knyttet til lovmessigheter borgerskapet er bundet til innenfor den imperialistiske økonomien.

Det er KULs oppfatning at med den letthet pris- og lønnsstoppen ble innført, er det skapt en farlig presedens for innføring av liknende og enda mer klare fascistiske tiltak i framtida.

Fasciseringsprosessen av samfunnet er alltid til stede som en tendens under imperialismen og kan bare brytes en gang for alle gjennom den sosialistiske revolusjonen; det er ingen vei tilbake til frikonkurransens epoke. Men arbeiderklassen i Norge i dag må i første omgang styrkes gjennom en bevissthet om LOs karakter som den viktigste bastion for sosialfascisering og gjennom anvendelse av den ulovlige streiken som kampmiddel. Dette sammen med den generelle propagandan vil være det sentrale i KULs politikk overfor arbeiderklassen i kampen mot den økende sosialfasciseringa av det norske samfunn.

Kontrarevolusjonen i Kina...

Jugoslavia. Samtidig blir den jugoslaviske veien til sosialismen - med det såkalte arbeiderselvstyre - framhevet som mønster. I tråd med dette pågår nå i Kina en gradvis oppløsning av monopolet på utenrikshandelen. På det utenrikspolitiske plan forøvrig har kontrarevolusjonen ført til at Kina har brutt alle forbindelser med det sosialistiske Albania og propaganderer overfor arbeiderklassen i de imperialistiske land at den skal slutte opp om borgerskapets feðrelandsforsvar i en kommende imperialistisk omfordelingskrig. På samme tid som KKP angriper arbeiderklassens revolusjonære prinsipper i de imperialistiske landene åpner Kina selv grensene for utenlandsk kapital, og kriserammede imperialister fra alle verdens kanter kaster seg begjærlig over det kinesiske markedet med sin overakkumulerte kapital. Iverksettelsen av Tengs politikk vil medføre et enormt underskudd på handelsbalansen i Kina. Modernisering, som i prinsippet ses på som det samme som sosialismens oppbygging, skal betales gjennom en voldsom intensivering av arbeidet og økt slitasje på arbeidskraften.

Den kinesiske kontrarevolusjonen er et alvorlig tap for verdens arbeiderklasse. Arbeiderklassen har tapt den proletariske statsmakten i Kina, men samtidig frambringer den kinesiske ledelsens kapitalistiske kurs på nytt forutsetningen for sin egen undergang: en sterk og enhetlig arbeiderklasse - en arbeiderklasse som allerede i utgangspunktet har alle verdens kommunisters prinsippielle støtte.